

Брой 24.

У Земуну 11. Августа 1856.

Година I.

Овај лист излази сваке Суботе, а цена му је на годину 4 форинта, на полу године 2 форинта ср. без поштарине; поштанска такса износи на 6 месеци 30 кр. ср. Пренумерирати се може у Аустрији код сваке поште или познати наши скупитељи или управо код издавача у плаћеним писмама, а у Кнежевини Србије у главној књижари Велимира Валожића у Београду. За огласе плаћа се за ред 3 кр. ср.

Црвена маска.

(Свршегањ.)

Он је међутим остао у пријатељству са старцем и Пепитом. Његова братинска наклоност према овој девојци растла је од дана на дан све већа, тако, да јоу намисли најпосле за жену узети. Само се због њ понекад кајао, што се је на овако гадно дјело одређао.

Он се плашио од правичности Божије! Он је често говорио, да небо никако дозволити неће сvezу између невиности и неваљалства. Он се хтео оканути гадног овог дјела, али све бадава! Пропаст је била врло стрмена, а он се већ на путу нашао; притом је непрестано — као што је и Пепити за разбойнике казивао за крвљу чезуо!

Он је зато са женидбом одлагао и закључио је, да после смрти старчеве маћ свој у море баца, да се с Пепитом венча и у удаљни предјел оде, гди још страовито његово име допрло је.

Пепита је могла о неваљалству његовом знати пошто, што скоро нити је куд излазила, нити ког познавала. Ренцо је увек с маском долазио; да не би пак девојка због тога што посумњала, каже јој да он зато с маском долази, што тајним начином еспањ протуруе, па због тога је рад да га познаду. Девојка му све ово веровала.

Пошто су се дуже о свачем разговарали, опрости се Бено с Пепитом и изиђе из куће, освр-

ћући се на све стране и смотрено гледајући, да га не когод приметју и видио.

Кад Ренцо спази неког маскиратог човека, наеданпут застане; по и онај то учини. Да би и даљ увидио, шта овај намерава, пође опет; но непознати све за њим, Бено на еданпут стане пред њга и упита га:

„Шта ћете ви самном?“

„Ништа.“

„А што идете замном?“

„Ј?“

„Вы.“

„Вы се мене ништа нетичете.“

„Онда идите вашим путем!“

„Съ каквим правомъ вы то мени говорите? я мислимъ, да е путь колико мой, толико и вашъ.“

„Вы сте шпионъ.“

„Шта се то васъ тиче?“

„Ништа ме се нетиче, ако се съ вама у даљий разговоръ неупустимъ; но немоите заборавити, што ћу вамъ рећи: немоите замномъ ићи, и немоите распытивати ко самъ, одкуда долазимъ и куда идемъ! еръ тежко вама ако то учините!“

На то се разбойникъ брзо удали, скочи у мали чамецъ и покрај небросне лађица странпутицом одплови; затим скине маску и огртач на се опет на

обалу поспе непримѣчаючи да е некій човекъ у о-
накомъ истомъ маломъ чамцу единако за нѣмъ ишао.

Непознатыи исчезне; — но после десетъ мину-
тѣй дође на обалу Грицо съ господиномъ. Последний
е маску на лицу имао. Грицо му рекне:

„Господине, господине! Чувайте се!“

„Зашто?“

„Знаете ли, ко' е любезникъ Пепитинъ?“

„Па ко' е!“

„Ренцо Сатана!“

IV. УДВОЙ.

Можемо мислити, да Ђорђе Шивръ не забораѣо
лепой Елены ноћну музику правити. Узме повећу ла-
ђицу, на којој е неколико музиканта было, а самъ у
чамецъ седне; и тако се предъ вече упуте къ пала-
ти Форнасари.

Но како се упрепасти, кадъ застане тамо са свимъ
у црно обученогъ човека съ маскомъ на лицу, кои е
на чудноватый начинъ уздисао.

Ђорђе съ нѣговомъ лађицомъ стане поредъ нѣ-
говогъ соперника и ово му рекне:

„Вы се ямачно варате, господине, ерѣ то не та
кућа, кою вы у глави држите!“

„Я се никако неварамъ, господине.“

„Будите тако добри и отисните се съ вашомъ
лађицомъ; ерѣ ћете овде стоѣти само времена изгу-
бити — а певати и залюблѣно уздисати можете гди
на другомъ месту.“

„Я самъ башъ садъ хтео вама казати да то у-
чините.“

„Знаете ли, господине, да ме съ тимъ врећате?“

„Ни учемъ, господине!“

„Доста да е еданъ одъ насъ двоице овде не-
потребанъ!“

„Тако и я мислимъ.“

„На тай начинъ обоица ћемо се удалити! Но као
да имате оружје кодъ себе?“

„Заиста имамъ, господине.“

„Ево и мене спремна.“

„Молимъ за неколико минута само!“

Смелый Французъ заповеди свирачима, да што
одсвираю, а самъ одпева такву песму, коя се само у
Италии чути може.

Затимъ обе лађице као стреле одпове на оно
пусто место, гди е се разбойникъ свагда налазио.
Оба соперника дођу на место месецомъ осветлѣно.

Некій човекъ, кога е яка сень одъ палате пого-
тову сакрила, приближи се ћутећи къ нѣма; но кадъ
види, да су они мачеве изсукали и огртаче на землю
бацили, уклони се и проумла:

„Я ту писамъ потребанъ!“

То е было Ренцо.

Обоица заузму добро положенѣ; наеданпутъ ста-
ну мачеви севати и одъ удара ватру избаивати. Но
после неколико удараца примети Французъ, да рука
соперника нѣговогъ дркѣ.

„Шта радите вы?“ повиче онъ. „Есте ли вы
племићъ?“

Млѣтчанинъ као да се речма овимъ нешто охра-
брѣо; но мало затимъ опетъ стра надмоћіе добіе; у-
ступаше све полако, наипосле леђа окрене неимачи
кадъ ни огртачъ са землѣ подићи.

„Вы есте страшливаецъ! срамный страшливаецъ!“
викне Ђорђе за нѣмъ.

Онай е добро могао ово чути, но не имао кадъ
освртати се, већ е гледао да се часть пре чамца до-
копа — брзо у чамецъ скочи и као стрела удали се.

Да е ово Камилло было, лако се може погодити.

„Проклетый Французъ!“ рекне онъ самъ у себи,
„невалялый убоица! Зарѣ е башъ мени морао ѣаво
такое мало снаге дати, да му нисамъ могао три цола
мачъ мой у трбу забѣсти! Али трпленѣ! Има у Млѣт-
кама доста разбойника.“

Ђорђе врати се мирно къ палати Форнасари и
дovрши свою ноћну музику.

Мы ћемо барона Ђорђа и Елену за еданъ трену-
такъ оставити и на любведостойну и сироту Пепиту
повратити се.

Камилло е безъ сумнѣ было искусанъ разврати-
тель, али страшливаецъ у удвою; свакимъ начиномъ
гледао е, да девоичицу примаме. Израчунѣный планъ
нѣговъ лако се видити може; ерѣ Грицо му е, као
што смо горе казали, рибарске альине набавѣо было.
Садъ е остао само начинъ, коимъ ће се съ девоичи-
цомъ састати моћи.

Ово е было истина врло тежко, али шта овај
другій Донъ Жуанъ не у станю учинити?

Пепита е јоштъ првогъ дана случайно съ прага
опазила непознатогъ рибара и дивила се лепоти нѣ-
говой; и помчемъ е у простимъ альинама обученъ было,
већма још се допао, него да е у самой свили и ка-
дифи было.

Зарѣ овај лепъ младићъ не нѣ ради овамо до-
шао? О томе она не сумняла; ерѣ онъ е на ню вр-
ло нѣжно погледао. Пепита е скоро дотле дошла, да
не могла о Бепу помислити, а да се несети лепогъ
непознатогъ рибара; и сравнивала е пребело лице не-
познатогъ съ изгорелимъ одъ сунца лицемъ Беповимъ.
Она е дакле два ова портрета фантазиі својој пред-
ставляла. Али на жалость Бебо е садъ другій было!

Она га е любила и ту му любавъ извила; по
уедно се изразила, да само онога може бити, кои ће
съ нѣомъ предъ олтарь стати.

Камилло, кой никако не честность женску ува-
жавао, држао е ово за последнѣ упинанѣ поготову
савладане девоичице.

У томе прође неколико неделя. Сатана е свакий
данъ старомъ войнику долазио. Пепита се Бепу одъ
дана на данъ све ладнѣе показивала. Бепе е ово при-
метіо, али не могао за узрокъ дознати.

Гласъ се по целомъ племићскомъ кругу у Млѣт-
кама распространи, да ће младый Французъ Елену
Форнасари узети.

Гласъ овај дође и до ушию Камиллови, по онъ
не одма то веровао; но да бы часть пре другима путь
препечіо, заключи младой удовици отићи и ню за
жену поискати.

Едногъ лепогъ дана заповеди Камилло, да му
Грицо najlepшу и найукрашенію лађицу спреми, ка-
ко бы парадно у палату Форнасари отишао.

Налогъ буде испунић и Камилло праћенъ одъ
служителя хтеде у прекасну лађицу сести, на кою су
сви као на чудо гледали. Но у тай паръ зачу се дре-
ка и као да се неко поредъ нѣга стропошта. Онъ се
уплашено осврне и види бледу и онесвешѣну Пепиту.

Она позна многогъ оногъ рибара садъ у найску-
поценимъ алынама обучена, кои се непрестано пре-
клиняо, да ће е узети.

„Какавъ непријатанъ догађај!“ викне Камилло ср-
дито. Проклетая была судба, која доведе лудо ово де-
те садъ башъ. Шта ће се радити Грицо?“

„Господине?“

„Покри јој лице маскомъ и однеси у лађицу, па
ћемо се кући вратити. Ето се любопытљивци већ
купе око насъ!“

Грицо подигне девојчицу однесе е у лађу и спу-
сти завѣсу. Камилло е стаяо у лађи; веслари стану
веслати и часкомъ се кући врате.

„Гди самъ я?“ запита Пепита, кадъ е къ себи
дошла.

„Кодъ мене, анђелу мой!“ одговори Камилло.

„Кодъ васъ! А ко сте вы?“ упыта девојчица,
ко кадъ разбарушену косу съ очію уклони, упрепаш-
ћено грофа погледи и викне:

„Ахъ, я васъ познаемъ! Я се сећамъ! Вы сте
ме преварили, господине! Я идемъ мојој кући!“

„Зашто да идете, дете мое? Зашто тако брзо?“

„Мой отаць на смрти лежи, господине!“

„Причекайте мало,“ одговори Камилло и за-
устави е.

„Немойте ме се коснути!“

„Па шта самъ вамъ учиніо?“

„Шта сте ми учинили? О света богородице, онъ
не јоштъ пита! Вы сте ме на недостойный начинъ
преварили, еръ сте говорили, да сте простъ рибаръ
и да ћете ме узети! — А вы сте! — О, я несрећна!“

„Успокоите се, любезна Пепита!“

„Никако другѣе, я морамъ ићи!“

„Вы ћете пуштени быти, ако ме саслушате. Мое
сво преступленіе у томе се састои, што васъ любимъ
Опоминѣте ли се оногъ вечера, кадъ сте на обали
пеку лађицу очекивали? Онда самъ васъ првый путъ
видіо и таки се залюбіо. Я самъ некогъ за вама по-
слао, и чуо самъ, да сте добродѣтелна и честна де-
војчица, чуо самъ, да ћете ме одбити, ако вамъ се
у племићскимъ алынама показао будемъ; зато самъ
просте алыне обукао, да бы вамъ се допао и срце
ваше побудіо. — У осталомъ шта се мое стаиъ васъ
ниче? — Племићъ васъ любви, Пепита, онако исто,
као што васъ е онај простаць любіо!“

„О Боже!“ рекне млада девојчица плачући. „О
Боже! Збогъ овогъ самъ човека мога заручника Бе-
па презрела?“

„Вашъ заручникъ!“ одговори Камилло посмејате-
лно. „Заръ се усуђуєте у момъ присутствію о вашемъ
заручнику говорити?“

„А зашто да небы о нѣму говорила?“

„Знаете ли вы нѣгово име? Знаете ли нѣгово за-
ниманъ?“

„Ругате ли се, господине? Мой е заручникъ кор-
маношъ и зове се Бепо Канти.“

„Вашъ е заручникъ разбойникъ и зове се Ренцо
Сатана!“

„Вы лажете!“

„Будите уверени, Пепита, и ако желите, я ћу
вашъ овогъ часа то доказати.“

„Вы?“

„Я.“

„Докажите ми!“

„Вы сте безъ сумнѣ чули, да Сатана кодъ ла-
гума изчекуе оне люде, кои га желе подмитити, да
когъ убіе?“

„Чула самъ.“

„Узмите маску, па ћемо заедно тамо отићи.“

„Вы сте дакле мой зао духъ?“

„Не, Пепита, я самъ вашъ обожатель!“

„Ајдмо!“

Камилло узме загаситый огртачь, метне маску и
оде са стареевомъ ћеркомъ.

Идући одъ палате Кавалкантиа до лагума быаше
Пепита сасвимъ у мисли удубљена и ни речице ніе
проговорила. Кадъ су изъ чамца изишли, вукла е она
неотице Камилла напредъ.

Ренцо е стаяо на свомъ обичномъ месту.

Камилло е добро приметіо, да е она сва уздрк-
тала, кадъ су покрай нѣга прошли.

„Ел' истина?“ рекне јој Камилло, пошто су се
были нешто удалили.

Пепита ништа неодговори, но врати се сама и
прође јоштъ еданпутъ поредъ разбойника, и потомъ
се међу светиномъ изгуби.

„Она е моя!“ рекне Камилло радостно, кадъ е у
чамцацъ већ сео быо.

„Куда ћемо садъ, господине?“ упыта Грицо.

„Къ палати Форнасари!“

V. УВРЕДА.

Чимъ до палате дођу, излети Камилло изъ лађе
наполъ и пенюћи се узъ мермерне степене дође у
палату, гди служителю смело рекне:

„Госпођа ме очекуе; зато ме пріавите. Я самъ
Камилло Кавалканти.“

После неколико минута нађе се у соби кодъ ле-
пе удовице, која сакриваюћи неспокойство, осмевала
се на нѣга и доста ладно рекне му:

„Каквомъ случаю морамъ благодарити, што имамъ
срећу господина грофа кодъ мене видити?“

По овоме видити се може, да се млада удовица
сасвимъ зачудила, кадъ е Камилла видила; но овај
чинећи се да е неразуме одговори јој дркћућимъ гла-
сомъ, еръ е већ видіо, да ништа успети неће:

„Вы можете благодарити мојој желји, која ме е
нагонила, да мученю момъ край учинимъ. Я васъ одъ
дужегъ времена любимъ, али незнамъ, да ли се имамъ
чему надати. Вы ме добро познаете. Мое е име ме-
ђу свима племићима прво у Млѣткама. Моя фамилія
найвећу роллу у исторіи Млѣтачке републике игра.
Мое бы иманъ додуше могло болъ быти, али е добро
у младости све уживати, и башъ ова пређашня лудо-
рія моя може васъ уверити, да ће будућій животъ
мой спокойнъ быти.“

„Шта обете съ тимъ?“ упыта Блена, но тако,
да пронію никако сакрити ніе могла.

„Желимъ, госпођа, вашу любовь и вашу руку.“

„Чимъ ово изговори, клекне Камилло предъ мла-
ду удовицу.“

„Я самъ васъ пустила, да све изговорите, го-
сподинъ Камилло,“ одговори она, „еръ самъ рада бы-
ла дознати желъ ваше, како бы ій еднимъ ударцемъ
уништила. Вы ми вашу любовь представляте и жели-
те самномъ у вечитой свези живити; но молимъ васъ

кажете ми, есте ли у свету чули, шта се о мени и господину барону Ђорђе говори?“

„Ј васъ неразумемъ, незнамъ у комъ смотре-
нiю . . .“

„Заръ нисте чули, да ћу се идућегъ месеца съ
њимъ венчати?“

„Вы дакле предпоставляете Француску противу
едномъ наслѣднику дуждова, госпођа? Срећа та, кою
самъ я мислю получитьи, допастье ономъ странцу, кои
поготову ни племићъ нiе“ —

„Господинъ Камилло,“ пресече му речъ она о-
звильнимъ гласомъ, „немойте тако о барону Ђорђе
говорити, еръ вы доиста нећете у нѣговомъ присут-
ству то смети изрећи.“

„Заръ я нећу смети, госпоа?“

„Нећете ямачно смети.“

„Я ћу то барону у очи казати.“

„Изволте му казати, онъ е овде,“ проговори неко.
Елена и Камилло осврну се у тай паръ кадъ су
речи чули и спазе барона Ђорђе на врати, кои сме-
шећи се у собу ступаше.

„Поздравлямъ васъ любезна Елена,“ рекне онъ
узевши ю за руку и полюби е. „И васъ поздравлямъ.
господинъ Камилло! Дозволите французской протуви,
странцу, кои ни племићъ нiе, да наслѣднику дуждо-
ва срећный и некрвавый исходъ удвоа кодъ лагума
честита.“

„Шта оћете съ тимъ да кажете?“ упыта Камил-
ло неспокойнимъ гласомъ, еръ му се на лицу видити
могло, да е сасвимъ збуњенъ быо.

„Я оћу да кажемъ,“ одговори Ђорђе, ставши съ
прекрштенимъ рукама предъ нѣга, „я оћу да кажемъ,
да самъ едногъ дана башъ предъ овомъ палатомъ на
некогъ човека наишао, кога самъ за смелогъ човека
сматрао, али е тай яданъ кукавица. Я самъ се съ
тимъ ядникомъ хтео мачемъ тући, али бедный несрећ-
никъ окрене ми леђа и часъ пре умаче.“

„Ко' е быо тай?“ промуца Камилло.

„Тай е човекъ быо съ маскомъ, но я самъ га
опеть познао, премда писамъ хтео нѣгово име одкри-
ти изъ тогъ узрока, што е фамилия нѣгова на гласу
была и сви су люди были, осимъ нѣга, еръ онъ е
човекъ, кои нема срца у утроби. Тай человекъ, тай
племићъ, та кукавица вы сте!“

Камилло побледи и увати рукомъ за мачъ. Ђор-
ђе погледи га и насмее се.

„Немойте никакве комедiе правити, господине,“
рекне Ђорђе; „Зашто дирате мачъ, кои несмете за
главу извући? Ваша е рука безъ сумићъ згоднiя за ги-
таръ, него за мачъ. Немойте више любовне песма пе-
вати заручницама французски племића. Ако позволява-
те, Елена,“ придода онъ и окрене се своiой любез-
ной, „я ћу овогъ господина до врата испратити.“

Елена главомъ одобри, а Ђорђе врата отвори,
крозь коя Камилло изиђе ни речи непроговоривши.

„Я се страшимъ, Ђорђе,“ рекне му Елена.

„Страшите се, а зашто, любезна?“

„Одъ тогъ човека. Вы сте нѣгову гордость и
любавъ яко увредили. То е истина, да е онъ страш-
ливъ, али е лукавъ и осветолюбивъ. Я се небоимъ,
да ће вамъ нѣговъ мачъ наудити, но плашимъ се о-
не руке, кою ће онъ подкупити. Да ускоримо са свад-

бомъ, па одма у Француску да идемо. Пристаете ли
на то Ђорђе?“

„Да ли пристаемъ! Та вы ми съ тимъ найрадию
желю испунявате, па ме iоштъ пытате, да ли при-
стаемъ.“

„Дакле, мой любезный супруге, кадъ пристаете,
то ћемо се до осамъ дана венчати; али сватови мо-
раю намъ быти врло величествени. Я самъ рада, да
се дуго о њима у Млѣткама говорити.“

„Сватови наши мораю найвеличественiи быти, и
ямачно ће се о њима дуго у Млѣткама говорити.“

Камилло е додуше изишао изъ палате Форнаса-
ри ни речице неизговоривши, али е у души нѣговой
ярость успламила и већ е размишљавао, како ће се
осветити. Скочи као муња у чамаць и одпови упра-
во тамо, гди се разбойникъ Сатана увекъ налазио.

Онъ тамо никогъ ненађе.

Мы ћемо у кратко навести, шта се међутимъ
догодило.

Докъ е Камилло у палати Форнасары быо и о-
нако безчестно испраћенъ, остави Бепо грозно место
кодъ лагума и упути се Пепити.

Као обично уђе полагаано у прву па после у дру-
гу собу, али га садъ Пепита недочека съ нѣжнимъ
погледомъ и осмейкиванѣмъ.

Отаць Пепитинъ спаваше на столици, лице му е
было сасвимъ бледо, руке спущене и отоболѣне, а
броянице су на землю быле пале; по овоме дакле ви-
дити се могло да е стараць навекъ уснуо.

Пепита е съ обореномъ главомъ клечала и гор-
ко плакала.

У тай паръ, кадъ е Бепо у собу ушао, подигне
она косу съ очю, коя iой сво лице покрила была.
Подигне се нагло са землѣ и наванпутъ показа се
на лицу нѣномъ у место жалости страшанъ гнѣвъ; ни
речице непроговоривши показа Бепу съ найвећимъ
презренѣмъ врата.

„Шта е вама, Пепита?“ упыта е Бепо; „шта се
съ вашимъ отцемъ догодило? Зашто ме изъ куће
терате?“

„Зашто васъ изъ куће терамъ?“ Заръ овде, кадъ
ми е отаць умро, усуђуєте се пытати, зашто васъ
терама, Сатано!?“

Кадъ е Пепита име ово изговорила, кое е знакъ
было, да е све дочула, Бепо савъ уздркѣе; прси хде-
доше му се распући и онъ промумла:

„Ко' ме издао?“

„Човекъ, кои ме любви, разумеете ли ме Сата-
но? Човекъ, коме самъ рекла: я ваша быти немогу,
еръ самъ заручница Бепа Кантiя, кои благородно срд-
це има! Заръ вы благородно срце имате?! Заръ се
нисте вы при овимъ речма морали смеати, Сатано?“

„Пепита! Пепита!“

„И тай племићъ, еръ онъ е заиста племићъ, ово
одговори: Бепо Кантi, та благородна душа, вашъ зар-
учникъ незове се само тимъ именовъ; нѣга светина
зове Ренцо Сатана: ево га гледайте, гди стои!“

„Па ко' е тай человекъ, Пепита? Кажите ми име
нѣгово?“

„Вы ћете нѣга убити, ел' истина? Заръ мислите,
да ћу я на руку едномъ разбойнику ићи?“

„Нѣгово име!“ повтори Бепо потмулимъ и одъ
ярости дркћућимъ гласомъ, и у тай паръ увати де-

войницу за руку тако снажно, да е одь бола и противь воль викнути морала.

„То вы дознати нећете, ако ме убити желите, то ме съ места убите, убійцо!“

При последней речи уздркне Бепо, пусти юй руку и одлети изь себе као ловцемъ ранѣный зверь.

VI. ТРИ МАСКЕ.

Блудіо е свуда Сатана по вароши и несматра траюћи на мимопролазеће лактовима ий е гурао. Най-после дође на пијцу светогъ Марка, која е плядама фенѣра осветљена была, ерѣ се было већ смркло.

Овде текъ осети, да му е нешто лакше; добро се опомене, шта му се догодило, и почне очаявати. Сви будући планови нѣгови уништени су ударцемъ овимъ. Ништа му друго неостае, него или продужити досадашний кровавый занатъ, или самъ себи смръть задати.

Онъ избере смръть, и постоянимъ али не брзимъ коракомъ пође крозь светину, но чимъ га ова упозна, оде странпутицомъ и наскоро прође онуда, гди е невинне жертве убіаю.

Онъ се већ было решио. Намислю е стропоштати се у Орфано-каналъ; но у тай парѣ осврне се јошть еданпутъ на Млѣтке, кою е варошь и волео и проклиняо.

Небо е посуто было небровнимъ звездама; при месечини блистале су се тамно куле и балкони. По каналима пловиле су лађице и у свакој буктиня светлила се издалека као звезда; благій пакъ вечерній воздухъ разносио е умилне гласове вечернѣ музике.

Бепо е на све ово жалостно погледао; кадъ наеданпутъ неко му руку метне на раме и ово рекне:

„Ренцо Сатана, као што ми се чини, много съ тимъ губи, што не на свомъ месту, већ га мораю овде тражити, гди можда о любовнимъ саняријама мисли.“

„Шта ћете вы самномъ, господине?“ упита Сатана, кадъ е Камилла познао было.

„Да ти сто цекиня дамъ за еданъ ударацъ.“

„Мой мачъ неможе се више подкупити, а рука, која га е носила, быће до неколико минута мртва.“

„Да те нису осудили?“

„Неумитный ме судія осудіо; а тай судія я самъ, а заедно и целатъ.“

„Шта те е на то навело? сиротиня ямачно не ерѣ ты никадъ безъ новаца ниси, почемъ и мои сто цекиня одбацуешъ. Ты си младъ, лепъ, притомъ и любовь твоя мора да е срећна.“

„Доста, доста, господинъ Камилло, нетражите, да тайну мою дознате; идите ваѣшимъ путемъ и кажите Млѣтчанима, да Ренцо Сатана више не живи, ерѣ вы сте последний, кои сте га жива видели.“

„Можда!“

„Шта оћете съ тимъ да докажете?“

„Саслушай найпре неку исторію, кою ћу ти исприведати, на после ми кажи, да ли желишъ самъ себи животь одузети.“

„Неку исторію?“

„Слушай само: у Млѣткама е некій страовитый разбойникъ; овај разбойникъ воле неку младу девојку, која е и нѣга, незнаюћи за нѣгово право име, тако исто любила. Некій племићъ усели себи у главу, да се истой овой девојки допадне. Ово му врло лако за

рукомъ изиђе; девојчица немогући му далъ противстати рекне му едномъ: я немогу ваша быти потOME, што самъ тврду заклетву моме любезномъ положила. — Айде самномъ рекне племићъ невиномъ детету; ты ћешъ се одма осведочити, гди е твой заручникъ, и видићешъ, да ли те заклетва грозномъ разбойнику дата и далъ обвезуе. — Млада девојчица не ово хтела веровати; но пошто се о истини увери сасвимъ се томъ племићу ода.“

Докъ е Камилло исторію ову приповедао, цуріо е ладанъ зной съ лица разбойниковогъ, и одъ тежкогъ гнѣва едва е ово упытати могао:

„Одкуда сте вы то све дознали?“

„Я знамъ то одтуда, што се пре петъ минута тай човекъ, што е теби твою Пепиту а мени опетъ мою любезну отргао, явно хваліо, како е заручницу мою любезну отргао, явно хваліо, како е заручницу познатогъ разбойника Сатане преварио. Противъ овогъ човека, кон е и мой и твой неприятель, хтео самъ те наоружати.“

„Я самъ вашъ и срцемъ и душомъ! Но кажите ми име нѣгово!“

„Баронъ Ђорђе Шивръ, Французъ!“

„После едного сата быће мртва!“

„Немой тако нагло, Ренцо. Ослони се за данасъ на мене. Наша освета мора јошть страшнја быти.“

„Прошло е већ было неделю дана; баронъ Ђорђе съ Еленомъ се венча и тогъ е дана велико веселъ у палати Форнасари было.

Припреме за балъ превазилазиле су све доякошнѣ, што се у Млѣткама видити могло. Племићи и лепе даме спремили су наискупоценіе альпине и адиѣаре; ерѣ госпођа Елена наредила е, да о венчаню нѣномъ маскиранный балъ буде.

Лађице су загатиле каналъ предъ палатомъ, а преко белы' мермерны степеня врвиле су лепе Млѣтчанке. Ово е очараваюће позорѣ было; свуда е се видити могло само кадифа, свила и діаманти. Найскупоценіимъ бисеромъ украшена е была коса нѣова, а тако исто и црномаясти вратови, кое е Тиціанъ радо моловао.

Само Елена и Ђорђе нису были маскирати. Елена е у беломъ обучена была, а на глави е имала црвене машліе.

Было е већ скоро поноћи. Црна лађица съ четири веслара стәне предъ палату. Двоица маскирана и дугачкимъ црвенимъ огртачемъ заогрнута изиђу изь лађице и пођу узъ степеня.

Кадъ су до сале дошли, служитель на врати, чія е дужность была свима гостима за едно магновенѣ маске скинути, да небы и непозвати у салу улазили, хтеде и спрямъ овы дужность свою испунити, но у тай парѣ еданъ ове двоице пружи служителю кесу пуну новаца, и тако они пропуштени буду у салу.

Чимъ су ове две изванредне маске у салу ушле, скупе се многи око ныи и стану ий разнимъ шалывимъ речма запыткивати.

Еданъ иймъ е само на сва питаня изменѣнимъ гласомъ одговарао, и то врло досетливо и боцкаюћи. — Едва у овой мложини нађу барона Ђорђа.

„Оћете ли намъ дозволити, господине, да съ вама само за едно магновенѣ насамо будемо?“ упыта она маска, која е обично говорила. „Мы ћемо вамъ

нешто представити, кое ће госте ваше веома разве-
селити.“

„Я самъ готовъ, моя господо,“ одговори ѿмъ
Ћорђе, „премда по вашој одеѣи судимъ, да ѣте вы
ту радость мени тежко моѣи учинити.“

Французъ и обе маске изиђу изъ сале и оду у
оближню собу, кою одма затворе. — — — — —

Ћорђе е првѣи у собу ушао быо; еданъ одъ о-
не двоице не само да е врата заклочао, него е и за-
вѣсу на врати стоеђу одма спустио, како се небы ни-
шта у сали чути ни видити могло.

Ћорђе се окрене, а маске се барону приближе.

„Но моя господо, я самъ вамъ на услуги,“ ре-
кне ѿмъ Ћорђе; „предлажите ми, я ѣу васъ са-
слушати.“

Кадъ е онъ ово изрекао, една одъ овы двею
маски подвуче руку подъ альину и приближи се другой.

„Я ѣу васъ саслушати,“ повтори опеть Ћорђе.

„Заръ вы нисте любопытливы знати, ко смо мы?“
промуцла маска.

„Безъ сумнѣ самъ любопытливъ, господо,“ од-
говори баронъ.

„Ево ко' самъ, гледайте ме добро!“ рекне Ка-
милло и раздере съ лица маску држеѣи надъ главомъ
бароновимъ оштаръ штилетъ.

„Я самъ изгублѣнъ!“ рекне Ћорђе кадъ е надъ
главомъ опазіо светлеѣи се штилетъ. — — —

Али на еданпуть Камиллова рука уздржана бу-
де. Друга маска зграби га, обори на землю, стане му
ногомъ на прси и погледи га тако оштро, да су му
се очи крозъ маску као у тигра светлиле.

Ово е све свршено было за еданъ минутъ. Кадъ
и другѣи подере съ лица маску, позна баронъ бледо
као у мртваца лице Сатане. Камилло е непреставо
вчао. Ћорђе е мислио да сана.

Сремске чертице.

Данашнѣи жители Срема могу се поносити са
повѣстницомъ, кою су одъ своѣи прадеда задобили,
ербо сѣиность прошлѣхъ времена излива зраке и на
потомство, и овима, потомцима, принадлежи сада, да
марливо исту повѣстницу читаю, толкую, и колико
прѣятне забаве, толико више озбыльне науке изъ нѣ
ваде. Крозъ прва четири и по столеѣа после Христа
цветала е старосремска земля и налазила се у среѣ-
номе станю, нѣни сынови получили су славна имена,
и поедини међу нѣима, одликовавши се у военнимъ
службама и на разнимъ боиштама юначкимъ духомъ,
храбримъ дѣлама и побѣдама надъ инимъ народима,
седили су као владатељи на самоме престолу рим-
скога царства. Нема у старој повѣстници предѣла, о
коме бы се то преповедало, што е о старомъ Срему
написано: да се т. е. у нѣму родило више силный
царева и властника (цесара и августа) него у каквој
му годъ другой земљи, те ови да су господари были
целога скоро света и по томе заповѣсти и законе да-
вали, коида се кданяла остала Европа, Азія и Африка.

Куспиніанъ, бывшѣи негда повѣсто- и земљопи-
саць немачкога цара и мађарскога краля Максимиліана,

„Препоручите вашу душу Богу, ако га іоштъ и
веруете, еръ вы морате умрети, господинъ Камилло,“
рекне му Сатана озбыльнимъ гласомъ.

Ћорђе савъ застрепи.

„Знаете ли, шта е овај човекъ учиніо?“ проду-
жи разбойникъ окренувши се барону. „Онъ ме е под-
купіо, да васъ убіемъ, но кадъ я ово писамъ хтео
учинити, заклео ми се, да сте вы Пепиту неку мла-
ду девојку, кою я водемъ, силомъ отргли и обезче-
стили. Я му поверова и тако се подкупимъ!“

„Каква ужась!“ рекне Ћорђе.

„Но пре едного сата,“ рекне Сатана изнова у
ярьость дошавши, „пре едного сата быо самъ кодъ
Пепите и рекао самъ іоѣ: Онаѣ, кога ты любишъ, мо-
ра умрети! Онда текъ изусти она срамно име нѣгово.
— Препоручите вашу душу Богу, господинъ Камилло!“

„Милость!“ промуца Млѣтчанинъ.

„Освета!“ одговори разбойникъ и подигне штилетъ.

„Ћорђе му е хтео руку задржати, но ова е бы-
ла врло вешта и учинила е оно, што е хтела. Ка-
милло е быо мртавъ.“

У тай паръ узнемирени гости збогъ Ћорђевогъ
отсутства стану на врата лупати; Ћорђе уплашенъ и
бледъ лагано отвори.

Мложина нагрне унутра; Сатана ладнокрво пока-
за прстомъ на мртво тѣло последнѣгъ Кавалкантиѣ
и рекне:

„Я самъ само правичность испунио!“

Затимъ отвори прозоръ кои е на каналъ гледѣо,
увіе се у свой црвеныѣ огртачь и скочи у валове,
кои га часкомъ покрію.

Ћорђе и Блена сутра данъ у Француску одпую.
Пепита пакъ, да бы избегла невалалство и пре-
вару благородны Млѣтчана, оде у манастирь гди
и умре.

ова изъ дотичныхъ извора обширно явля. Нами ће до-
ста быти, ако овде само римске цареве Ауреліана и
Пробуса напоменемо, кой су правѣи Сремци были и
коѣ повѣстница међу „добре и хвале двестойне вла-
даре“ брои. Именито подъ Пробусомъ (Доброславомъ)
Сремъ достигне высокѣи степенъ благостаня, и зато
ѣемо о истоме цару нека овде начертати.

Царъ Пробусъ (Маркусъ Ауреліусъ) родіо се
лѣта одъ прилике 225. после Христа у Сирміуму, о-
вой како веѣ знамо главной вароши долнѣ Паноніе
и по томе целога Илирика. (Види броѣи 21. и 23. По-
дунавке). Отаць му е быо баштованъ и као такови
надгледао е царске баште, коѣ су у самоме Сирми-
уму стајале, где се е веѣ и царска палата налазила.
Младѣи Пробусъ изучи школу, кою су грчкѣи учите-
љи у Сирмиуму основали были, и затимъ ступи у
воену службу. Брзо е у нѣой напредовао, ербо е быо
младнѣи лепъ, наметанъ, добро воспитанъ и храбаръ
предъ неприятельмъ до крайне трпелливости. Среѣа
га юначка пратила на стрмој етази, коѣ къ слави во-
ди. Подъ царемъ Ауреліаномъ, кой бы римској цар-
вини нѣне старе меѣе повратио быо, воевао е побѣ-

доносно, што истога цара на то склони, да му по-пуно поверенѣ поклони и войводомъ га учини. По насилној смрти Аурелијана, кога е неверный слуга убио, указао е Пробусъ свою покорность са себи подложеномъ войскомъ новоименованому цару Тацитусу, кой е био мужъ благае нарави, но овай, пошто е шесть месецѣ владао, умре, и за нѣмъ е слѣдио Флоріанусъ, кой такођеръ у кратко време премине, ербо му е влада само два месеца и двадесетъ дана трајла. Сада войска, коју е Пробусъ дарезљивостѣу себи обвезао, нѣга царемъ римскимъ прогласи и онъ по томе лѣта 276. после Христа сѣйный престолъ заузме.

У почетку свое владе имао е Пробусъ себи противне сапернике, именовито некогъ „Сатурнина“, кой е источну войску предводио, надалѣ „Прокула“ и „Бопоса“, коима е войска, у римској Германіи настанѣна, посве оддана была. Пробусъ свое сапернике срећно побѣди, и затимъ е ратовао са Персіанцима, Немцима (Германима) и са варварскимъ народомъ, кога повѣстници „Блеміе, Блеме“ назива, и кога потомство подъ именовъ „Фламахъ, Фламингахъ, Флемингахъ“ јошть у данашњој Белгији обстои. Пошто е Пробусъ миръ и добаръ редъ у пространу државу повратио, преда себе важнимъ пословима, на то смерајућима, да материјално и душевно благостанѣ римскоме царству подчинѣни народа поспѣши. Тога ради заповеди, да се у време ратованя разорени градови опетъ оправа, те да се трговци, земљадѣлци, умѣтници свакога реда и занатліе у нѣима настане. Такођеръ подели земљъ, кое су пuste лежале, заслужнимъ войницима и нареди, да се изъ они предѣла, кои бы сувише становника имали, населѣници бирају и у оне крајеве преместе, где то потребностъ изискуе.

Више одъ седамдесетъ градова буде томъ приликомъ изъ развална подигнуто, и остали войници, кои земљъ задобили нису, радили су при друмовима, при каналима (продорима) и сличнимъ јавнимъ зградама. Истыи Пробусъ седіо е у Сирмиуму и сва е чиніо, да свой завичай увелича и прослави. На нѣгову заповѣсть буде Фрушка гора и остала Паноніа са виновомъ лозомъ посађена, нова царска палата, лепша и величественіа него у самоме Риму, подигне се затимъ у Сирмиуму, где е Пробусъ науміо био пріятно одпочивати и плоде благаго мира уживати. Но — по вишњој судбини другојачіе се догоди.

Заповедіо е Пробусъ био, да се неке баре између данашњи Винковаца, Осека и Вуковара изсуше и вода одтудъ у Дунавъ обрати. Тога ради морали су войници земљу копати и тежке послове одбављати, чему се они на последку изъ тога узрока противе, што су ценили, да се овакова радња за войнике не пристои. У истину пакъ био е войницима миръ свеобшти већъ несносанъ, ербо су ратованю привикнути были и за богатимъ плѣномъ жеднили, каква за сада небіјаше. Они дакле потайно се договоре и на цара Пробуса ударе приликомъ, када е овай у некоме оближѣму двору са високе куле послове прегледао и свое наредбе издавао. У тој войничкој буни, којој е Пробусъ и не мислећи о собственеме спасеню са неколико одъ свои вѣрны насупротъ стаяо, буде онъ уморенъ.

Царъ Пробусъ е погинуо месеца Августа 282. лѣта после Христа, и владао е са римскомъ царвиномъ пуно шесть година и къ тому четири месеца.

Брзо се е войска покајала была, што е тако люто цара уморила, те га светчано погребе и великолѣпанъ споменикъ на ономе месту му подигне, где е пао био. Надпись овога споменика, коме е јошть трага било у време мађарскога краља Матије I. овако е гласіо: H. P. R. IMP. et vere Pr. S. E. VIC. OM. GEN. BARB. VIC. E. TYRANN. Ова се сада читаю латинскій: Hic Probus Imperator et vere probus situs est, Victor Omnium Gentium Barbarum, Victor etiam Tyrannorum. Што ће рећи: Овде лежи управъ добрый царъ Пробусъ (Доброславъ), побѣдио е све варварске народе, побѣдио и зулумѣаре.“

Евтропіе у својој краткој римској повѣстници каже о Пробусу, да е био славанъ войникъ, мужъ оштаръ, строгъ, но праведанъ, да е цару Аурелиану у военной слави раванъ био, благостѣу пакъ обичая и обхођена да га е надвисіо.

Има стары новаца одъ Пробуса, но већъ су яко редки. По овима е умилна лица био, висока чела, ока снажна, черте образа пріятне су, правилне, и глава му е са венцемъ одъ лаворике украшена, чега е заиста достојанъ био.

Нека дакле Сремци име цара Пробуса (Доброслава) у повѣстничкоме смислу као свое сматрају, нека га хвале, ербо нема сѣйниегъ блага одъ добра гласа, почемъ истый јошть иза живота трае, те милозвучно по свету се разлеже.

РАЗЛИЧНОСТИ.

МѢСТНА ВѢСТЬ.

Прошлогъ понеделника (18/6 Августа) светковали смо данъ рођеня Нѣговога Величества, нашега цара Франца Јосифа I. У вече пре тога была е варошь осветљѣна, сутра данъ зарана закрувају топови, затимъ буде божа служба у црквама еднѣга и другога вероисповеданя торжественѣ обдржана. Предъ црквама стаяла е компанія шайкаша са одѣломъ момака одъ ц. кр. дунавске флотиле, они су изъ пушака обичне поздраве давали, на кое бы топови са високе обале (сѣ Гардоша) одговарали, што се е на далеко чути могло. Евреи држали су такођеръ у својој синагоги службу, чинећъ молитву, певанѣ и бесѣду. Присутствовала су при овимъ торжественостима сва

овдашња господа вѣна и грађанска са другимъ одличнимъ жителѣма и млогимъ побожнимъ народомъ. Изъ Београда была су дошла гг. Генералконзули: аустрійскій и прайскій. — После тога была е велика гостба кодъ г. Генерала и Бригадира Драгойловића, ту се здравица Нѣговоме Величеству, цару нашему, са топломъ одушевљѣности поднесе, на кое топови опетъ загреме. Тако ми дакле тай данъ лепо прослависмо, закључујући га са живостно-искреномъ желѣомъ, коју намъ чувство непоколебиме вѣрности у прса улива: да т. е. свемогућий Богъ витежкога цара и благаго отца земљъ, Франца Јосифа I. на млога — млога јошть лѣта срећна и здрава намъ сачува!

СМЪСИЦЕ.

— Име генерала Солароли слабо е по Европи познато. Онь е родомъ изъ Новаре у сардинской кралѣвни и отишао е у својой младости као кроачкѣй калфа у белый светъ. После многихъ пригода доспе онъ у источну Индію, гди у службу дружба енглезкога (уобщте зване компаніе енглезке) ступи, изъ кое затимъ пређе у службу индіанске княгинѣ одъ Сирдана. Онь задобіе ѣно поверенѣ и стекао е себи заслуге крозь то, што е ѣзизнѣ престолъ крепко браніо и душманска насртаня одъ ѣнга одбіо. Изъ тога узрока княгиня, да га награди, ѣзизну кѣрку за супругу му даде, и онъ доцніе са истомъ и са богатимъ миразомъ у свой завичай се пресели. Лѣта 1851. умре братъ ѣнгове супруге, и почемъ овай деце ніе имао, то по индіанскомъ закону цело иманѣ припаде ѣнму као мужу ѣнгове (единице) сестре. Но енглезко-индіанско друштво противило се томе, и тога ради водила се више годишня парница при судейскомъ одсеку тайнога кралѣвскога совѣта у Лондону. Трошкови те парнице были су већ нарасли до деветъ сто хиљада франака, када пре неколико недѣля судъ пресуду изрече, да се генералу Солароли шуревъ иметакъ изручити имаде. Цело наслѣдство (баштина) износи 30 милиона франака, и генералъ Солароли одпутовао е већ у Лондонъ, да свое благо дигне. Новине додуше то не пишу, но люди, кои су се са генераломъ разговарали, кажу, да онъ одъ милине збия плаче и шуревой души вѣчный покой искрено жели. —

— И три шустерска момка получила су лепу срећу пре неколико недѣля. То се овако догодило. Некѣй на смртъ болюћѣй свещеникъ (пасторъ) у северномъ Шлезвигу, дозове едну стару госпою къ себи, те іой изручи еданъ писанъ завештай (тестаментъ) съ тимъ примѣчанѣмъ, да она у смислу истога имаде више сто илјада талира наслѣдити, но да е те новце богатѣй некѣй дрговацъ у Хамбургу затаіо. Ова изусти, па затимъ умре. Стара госпоя међутимъ завештай склони у орманъ, но поболе се и умре и она. Сада ѣна два унука, кои су шустерски калфе были, пронађу то за ѣнѣ толико важно писмо, саобште га некоемъ трећему шустерскомъ калфи, кои е прилично наученъ быо, и овай имъ се обвеже, да ће наслѣдство свою у завештаю назначени новаца ѣнима изпословати, ако му они т. е. трећину одъ тѣй новаца уступе. Они на то престану, и сви троица пођу у Хамбургъ, гди се на скоро извѣсте, да е онай богатѣй трговацъ, кои е новце затаіо, већ умро, но ѣнгови синови, као милионери по Хамбургу разглашени, были су на животу и притяжавали су очевъ иметакъ. На ове се дакле трећѣй шустерскѣй момакъ обрати и после дужегъ договараня вешто изради, да ови за избећи силне трошкове дуготрајне парбе, коя бы се ту ямачно излегла была, на изплаћиванѣ чрезъ ѣновога покойнога отца затаени новаца се склоне; и тако речени шустерски момци сгрну еданъ милионъ форинтѣй, ерѣ су и главно и камате (интересъ) добили, и ено ій сада у северной Немачкой, гди су лепе спилуке купили, те глале тамо фине брке и съ тихимъ смешенѣмъ веле: Богъ да прости. —

— Некѣй г. Масъ у Бечу пронашао е справу, којой е име „Атремографъ“ задао, т. е. писача, кому при писаню рука не дркѣе. Ова справа приличи шуалѣой руци и писачъ, кому одъ многога писаня рука већ маляксала, исту положи на ту справу, те дако и брзо онда пише, безъ да бы му рука дрктала и грчѣ ню укрућавао. У више писарница служе се

већ овомъ справомъ и потврђаваю люди, да е збия по нѣой средство добивено, коимъ се свакој поуздано служити може, кой много писати има и руку одъ грчевита дрктаня сачувати мисли.

— Некѣй кућегазда у Паризу имао е одъ више година живописца, кои е кодъ ѣнга за приличне новце подъ кирію седио, и што се ніе мисліо одселити, то е свое собе лепо измоловао. Газда заключи сада, почемъ му е кирайція собе безъ свака трошка яко умѣтно и вкусно измоловао, да кирію повиши, на кое живописацъ нехтеде престати, примѣжаваюћи, да е онъ собе моловао, безъ да бы газда за то и едне паре платіо, те да бы у реду было, да газда кирію не само не повиши но да ю башъ знатно обали. Газда на то одговори, да онъ молванѣ соба зактевао ніе и одкаже живописцу обиталиште. После неколико дана дође истѣй газда са едномъ госпоіомъ къ живописцу, да госпоіи обиталиште покаже и ѣнѣомъ се ради киріе погоди. Но немало се зачуди, када опази живописца, где по дувару са пемзломъ (перникомъ, кичицомъ) амо тамо нешто шара. Онь га упита, шта то ради, а онъ му одговори: одселитѣ се, те зато скидамъ стару молерію съ дувара и, да празанъ неостане, малямъ по ѣнму — мртвачке главе. Госпоя, ова чувши, са грозомъ и страхомъ одступи, а газда, неимаюћи већ кому обиталиште нудити, замоли на последку живописца, да се не сели, те да ће му исту кирію умалити, ако му само — мртвачке главе са дувара опетъ скине, и собе онако измолуе, као шта су быде. Живописацъ на то после дугога притворнога одрицаня престане, и ено га сада у свое староме обиталишту, где смешећи се своимъ пріятельма преповеда, како му е самъ газда на руку ишао, да себи нижу кирію — измолуе.

— У више новина читасмо, да е последѣтъгъ (кримскогъ) рата при препитаваню руске войске нереда збогъ неки бездушни набавника ране было, кои су у споразумљиво са дотичнимъ чиновницима државну благаиницу не слабо оштетили. Каже се, да превара томъ приликѣмъ учинѣна дубоко засеца, ербо е 150 милиона рубаля затаіено, чега ради при военима судиштама сада строго изтраживанѣ се држи. Тако е некѣй набавникъ ране обтуженъ быо, да е брашно са пескомъ помешао, те да е крозь то многи войникѣ боловати и умрети морао. Истѣй набавникъ бы ямачно пушкаранъ быо, да ніе предъ судомъ доказао, да войсци — ни еданъ логъ брашна ніе дао. Овимъ доказомъ спаса свой животъ, те буде на тежку робію одсуђенъ и у Сибирію одиравлѣнъ. Изъ овога и слични примѣра види се, да су неки набавници войсци рану и друга потребна само на — папиру давали. —

БРАКЪ И ПЕТАКЪ.

Бракъ. Чуешъ ли, Петаче?

Петакъ. Чуемъ.

Бракъ. Французки е димшиѣ по Сави бродіо, те збогъ мале воде пасео, па ено га сада, где на сувоме стои.

Петакъ. Е, то су ти слѣдства Паризкога мира.

Бракъ. Петаче!

Петакъ. Шта е, Браче?

Бракъ. Туже се люди, да шалу збияшъ мршаву, сувопарну, а не мастну, подебелу.

Петакъ. Да, одкуда ми шале мастне, подебеле, када ми е и само име — постно?

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

WWW.UNILIB.RS